

SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová

Toskánsko
plné vášně

ANNIE WESTOVÁ

TOSKÁNSKO
PLNÉ VÁŠNĚ

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

možná to znáte: takový ten protivný pocit, když na něco přijdete (a nemusí to být vůbec nějaká pikantérie), a nutně potřebujete se někomu svěřit. No, já mám tu možnost teď.

Už párkrát jsem uvažoval nad tím, podle čeho autorky vymýšlejí hrdinům jména. No a tento měsíc jsem „odhalil“ Annii Westovou v knize Toskánsko plné vášně. Hlavní hrdina se jmenuje Cesare, což je samozřejmě jenom poitalštěná podoba latinského slova Caesar. A hlavní hrdinka je Ida. A víte, který svátek se stal pro Gaia Iulia Caesara osudným? Byly to březnové idy (kdy byl zavražděn). To nemůže být náhoda! Annie si určitě vzpomněla na hodiny dějepisu, z Caesara udělala Cesareho a z osudných id osudovou Idu...

Jak by řekl Sherlock Holmes: „Je to prosté, milý Watsone.“

Dobře, to je jedna vyřešená záhada, další se ale řeší (nebo naopak) zaplétají v příbězích Šťastně zmařená svatba, Party u milionáře, Prince jsem nechtěla! a Nikdy na ni nezapomněl, které jsou pokračováním příběhů, jež vyšly už dříve. Nebo kterými naopak nové minisérie začínají.

Tak Vám přeji:

Co nejlepší odhalování záhad!

Co nejpříjemnější čtení o lásce!!

Tu nejúžasnější lásku!!!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

**TOSKÁNSKO
PLNÉ VÁŠNĚ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Reclaiming His Runaway Cinderella

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Annie West

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-149-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-150-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-151-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rozezněl se známý svatební pochod a hluk v kostele se ztišil. Ale ne docela. Tlumený hovor stovek svatebních hostů přerušilo zašustění jejich značkových oděvů, protože se všichni otočili ke vchodu do kostela.

Cesare se díval před sebe, jako by ho nezajímalo nic jiného než nádherná výzdoba renesančního chrámu.

Myšlenkami byl jinde. U událostí, které vyústily v dnešní svatební obřad. Některé se daly předvídat, některé ne, ale všechny byly nevyhnutelné. Všechny ho donutily přijít sem – před oltář.

Ozval se hromadný povzdech. Jako by vzduch v tomto velkém prostoru zhoustl. Vůně z překrásných kytic a květinové výzdoby byla intenzivnější a plamínky smetanově bílých svící ve stříbrných svícnech se rozkmitaly.

Kněz na něho vrhl krátký pohled. *Přišla řada na mě*, pomyslel si Cesare. Otočil se a zjistil, co ten hromadný vzdech vyvolalo.

Ida Montroseová vypadala úchvatně. Jako by uličkou nekráčela, ale vznášela se. Dlouhé šaty z tenké průsvitné tkaniny byly zdobené jemnou krajkou.

Závoj, který jí halil tvář a zakrýval ramena, byl zdobený malými perličkami.

Pod tenkým závojem mohl zahlédnout rudozlaté vlasy a velké zelené oči.

Nechtěl se na ni dívat, ale nemohl od ní odtrhnout oči. Zastavil se pohledem na jejích ňadrech, která výstřih šatů spíš odhaloval, než skrýval, a na štíhlém pase, který by dokázal obejmut dlaněmi.

Vypadala jako pohádková víla.

Cesare pocítil skoro bolestné vzrušení.

Zadržel dech, když si představil, že se jí dotýká, hladí jí ňadra a nemůže se dočkat, až se jí zmocní.

Cítil, že mu na čele a na zátylku vyvstal pot. Stiskl zuby ve snaze ovládnout vzrušení.

K ničemu z toho nedojde.

Ovládni se a soustřeď se, poručil si. Svatební obřad sledují pozorné zraky příslušníků nejvyšších evropských společenských kruhů.

Odtrhl pohled od nevěsty a podíval se na muže, který krácel vedle ní. Fausto Calogero, starší šedovlasý muž, neskrýval výraz uspokojení.

Kýval hlavou na pozdrav a usmíval se na urozené hosty, jako by je znal. Hruď se mu dmula pýchou.

Cesare se pomalu nadechl a nasadil výraz přiměřený situaci.

Po dnešním dni už nebude moci toho muže ignorovat.

Je jisté, že dnešní den změní celý můj život.

Calogero a Ida se pod schůdkem k oltáři zastavili. Cesare se vrátil pohledem ke své nevěstě. Stála už tak blízko něho, že viděl, jak jí dech zvedá jemnou látku závoje. Všiml si, že kytice z bílých lilí a květů pomerančovníků se jí v ruce chvěje.

Ale držela se zpříma. Dívala se na něho.

Cesare se uvolnil, usmál se a samým napětím přestal dýchat.

Brzy bude mít to, co chtěl.

Ida si uvědomila, že měla být po takovém náročném dni vyčerpaná. Nebyla.

V noci skoro nespala. Spousta oficiálností, které ke svatbě patřily, nebrala konce.

Nejdřív musela unikat ostřížímu pohledu a neustálému dohledu dědy. Zaplatil za to, aby všechno proběhlo tak, jak mělo a v potřebném stylu, a to mu dávalo právo štekát rozkazy na týmy stylistek, vizážistek, kadeřnic a dokonce i na tu ubohou floristku.

Ida si nedovolila slovem naznačit, co by ona chtěla mít na sobě o svém svatebním dni. Neodvážila se namítnout, že podložit průsvitné šaty hedvábnou látkou v barvě kůže představu panenské nevěsty spíš potlačuje, než vzbuzuje.

S Faustem Calogere se nikdo nepřel.

Svatba se konala v jednom z nejkrásnějších římských kostelů, zaplněném do posledního místečka hosty z nejvyšších společenských kruhů. Nikoho z nich neznala.

A pak byla hostina. Následovaly hodiny zdvořilé konverzace, konzumace vybraných jídel a kvalitních vín, jejichž názvy slyšela poprvé, ale děda nad nimi uznale pokyvoval hlavou.

Tančilo se, až ji bolely nohy, fotilo se, až ji z blesků bolely oči. Byla vyčerpaná z pohledů lidí, kteří se ani nenamáhalí skrývat překvapení nebo rozpaky z toho, že Cesare Brunetti se oženil s ní.

Ida byla příliš vynervovaná, aby pomyslela na spánek.

Byli ubytovaní v římském nejznámějším a ovšem i nejdražším hotelu. Její manžel byl v sousedním pokoji.

A čeká na mě.

Zachvěla se, ale ne zimou. Byla jen trochu nervózní.

Ne, nebyla to nervozita, byla to sexuální touha, bylo to očekávání, které jí rozproudilo krev.

Podívala se na sebe do zrcadla. Pod hedvábnou tmavomodrou noční košilkou byla vidět ňadra. Třesoucíma se rukama si přejela po bocích a stehnech.

Byl to zvláštní a neznámý pocit. Ještě nikdy na sobě neměla tak luxusní a odvážné noční prádlo. *Jaké to bude, až na sobě ucítím jeho ruce?* Budou něžné a měkké nebo naléhavé a dychtivé? Zrychlil se jí dech a v klínu a slabinách cítila vzrušující tíhu.

*Udělal jsem dobře, když jsem si rozpustila vlasy?
Pozná Cesare, co cítím?*

Sáhla po modrém hedvábném županu. Oblékla si jej a pevně stáhla páskem. Teď nebyly vystouplé bradavky tak vidět.

Potřásla hlavou. *Co na tom záleží? Ve chvíli, kdy mi Cesare sundá župan, uvidí, jak na tom jsem. Že jsem nedočkavá a dychtivá.*

Doufala, že její nezkušenost jejich první společnou noc nepoznamená. Cesare, potomek staré aristokratické rodiny, měl všechno: přitažlivý zjev, peníze, charisma, moc a určitě měl také každou ženu, kterou chtěl.

Nepochybovala o tom, že jich měl spoustu, ale své úspěchy na tomto poli nezveřejňoval.

Pořád ji udivovalo, že chtěl ji.

Nebyla tak naivní, aby si myslela, že ji miluje. Seznámili se, když se dědeček a Cesare stali obchodními společníky. Dědovi se prý svěřil, že hledá manželku.

A vybral si mě, Idu Montroseovou.

Nevybral si žádnou z těch kultivovaných, elegantních a krásných dívek z vyšší společnosti, které na ni během svatební hostiny vrhaly vražedné pohledy. Žádnou z těch princezen, které se účastnily svatebního obřadu a dívaly se na ni, jako by chtěla Cesareho pozřít.

Cesare si vybral mě. Nejen proto, že byli duševně spřízněni. Bylo v tom něco víc a Ida si byla jistá, že na tom mohou vybudovat úspěšné manželství.

Poznala to z toho, jak se na ni díval, z jeho vzácných,

ale okouzlujících úsměvů. Z toho, že jí naslouchal, když mu něco říkala.

Někdy, když děda despoticky o něčem rozhodl, Cesare vyhledal její pohled a v tu chvíli z nich byli spojenci. Cítila vzájemné souznění. Viděla, že na to, aby projevil nesouhlas, byl příliš dobře vychovaný a příliš zdvořilý, aby dědovi oponoval.

Cesare... její manžel... se dědy nebál. A to víc než cokoli jiného jí dávalo naději do budoucna. *Vybral si mě za ženu, protože mě chtěl.*

A ona chtěla jeho.

A teď už byl můj.

Bylo jí devatenáct, když ho poprvé spatřila. Všechny její do té doby dřímající ženské touhy se probudily. Nechodila s žádnými kluky, neměla příležitost. Ne že by tak zoufale po někom toužila, to nebylo to hlavní. Byl to Cesare, kdo v ní vzbudil touhu objevit tajemství sexu. Věděla, že on je ten pravý, kdo jí je pomůže odhalit.

Podívala se na levou ruku, na zlatý zásnubní prstýnek a na snubní prsten s velkým čtvercovým diamantem.

Dokázala si představit, že se budou i po letech manželství přitahovat a že si i po letech budou vyměňovat láskyplné pohledy. Stejně pohledy, jaké si vyměňovali její rodiče.

V osmi letech osiřela, ale lásku rodičů postrádala každý den.

Sundala si župan. Pečlivě ho složila a položila na křeslo. Zhluboka se nadechla a sáhla na kliku.

Cesare neseděl na pohovce a nečekal na ni, jak se domýšlela. Stál, v ruce držel telefon a díval se z okna na střechy Říma.

Jeho hluboký hlas v ní vyvolal chuť na horkou tmavou čokoládu. Olízla si rty a pomyslela si, jak asi chutná on. Ten polibek v kostele byl příliš krátký na to, aby to zjistila.

Možná, že jsem si přece jen měla nechat ten župan

na sobě, říkala si. On byl oblečený, dokonce si ještě ani nesvlékl smoking.

Nikdy ho nezažila jen v džínsech nebo v tričku, ale i tak mohla poznat, že pod formálním oblečením je krásný muž. Byl nejen moc hezký, ale byl charismatický a vyzařovalo z něho sebevědomí.

Ida se zastavila pohledem na jeho dlouhých nohách. Při tanci, který následoval po svatební hostině, cítila jejich svaly na stehnech. Hltal ji pohledem.

Byla nezkušená, ale nebyla naivní. Byl to pohled, z něhož vyčetla příslib svatební noci plné erotických zážitků. Nemohla se dočkat, až se naplní.

Udělala pár kroků směrem k němu. Bosé nohy se jí bořily do hustého koberce. Vtom se otočil. Věděl, že je v pokoji. A nedokázal skrýt reakci svého těla na její přítomnost.

Vydechla. Všimla si toho a pocítila úlevu. Líbila se mu.

Cesare domluvil. Uložil mobil a dal si ruce do kapsy. Přejel po ní pohledem. Tvářil se vážně a Idě zvald úsměv ve tváři. Znejistěla.

„Ido,“ řekl.

Nic víc. Jen tón jeho hlasu byl jiný, než na jaký byla zvyklá. *Bylo to dobré znamení?*

Nešel k ní. Nesvlékl se. Dokonce si ani nesundal motýlka.

Polkla. *Měla bych něco udělat já?* Svědily ji prsty, jak se ho toužila dotknout. Představila si, že mu svléká bílou košili a zadržela dech.

Sebrala odvahu a udělala dalších pár kroků. Pozoroval ji.

Líbilo se mu to, co vidí?

Neměla bujné křivky, měla světlou pleť a zrzavé vlasy, nebyla vysoká. A intelektuálně na tom také nebyla nejlíp. To dávala za vinu dědovi. *Ale teď budu žít úplně jinak. Budoucnost – to jsem já a Cesare.*

Usmála se.

Ještě nikdy nebyla tak šťastná.

Zastavila se kousek před ním.

Její široký úsměv mu připomněl vycházející slunce nad milovaným Toskánskem.

Byla Calogerova vnučka, ale měla tvář anděla z Botticelliho obrazů a postavu mladé Venuše. Rudozlaté vlasy jí spadaly na ramena. Plné růžové rty a nádherné zelené oči, štíhlá postava a aura nevinosti – to všechno ho fascinovalo.

Nevinnost!

Vrátil se do přítomnosti.

Musela být panna. Jinak by nezapadala do plánu starého Calogera. Fausto Calogero počítal s tím, že se Ida stane součástí starobylého a vznešeného rodu Brunettiů. *A jako jeho vnučka, a teď i moje manželka, bude těžít ze starochova plánu ovládnout moje podnikání a tím i můj život.*

Cesare se otočil a šel k příborníku.

„Udělám si něco k pití. Chceš taky?“

Dlouho mlčela. Když promluvila, zatrnulo mu v podbřišku. „Díky. Dám si to, co si dáš ty.“

Měla chraptivý hlas. Hlas, který by spíš patřil zpěvačce v zakouřeném baru. Svůdný a plný příslibů.

Cesare namáhavě polkl. Štvalo ho, že se mu zvýšil pulz a že ho najednou tísní límeček. Jako by byla první žena, kterou poznal. Jako by devatenáct let bylo jemu a jí dvacet sedm.

Jako by byla první zjištěná žena, kterou poznal.

Jako by nevěděl, co se stane, když chtíč zvítězí nad zdravým rozumem.

Když si uvědomil, co se mu honí hlavou, zarazil se. Přestal nalévat víno do sklenek.

Nepatřím k těm, kteří se dají tak snadno vyprovokovat, pomyslel si. I když to bylo sebelákavější.

O ztrátě sebeovládání něco věděl. Kdyby to jeho

zesnulý otec věděl také, nedostala by se jeho rodina do tak ošemetné situace.

Se dvěma sklenkami v ruce se zase otočil k ní. Nepohnula se. Stála pořád na jednom místě – uprostřed místnosti. Věděla, že stropní světlo jí vytvořilo kolem hlavy svatozář? Nebo že jí jsou pod tenkou noční košilí vidět bradavky?

Bezpochyby to věděla. Ida byla určitě expert na to, jak uplatnit svůj neodolatelný půvab. Před svatbou nosila střízlivé šaty v pastelových barvách, které měly zdůraznit její mládí a údajnou nevinnost. Ale ty svatební šaty! Vyvolaly v něm představu panny a vampa zároveň.

Cesare jí podal skleničku. Dotkli se prsty, ale ignoroval to. Napil se vína a chvíli si vychutnával jeho lahodnou chuť. Pocházelo z jeho vinice a připomnělo mu další věc, kterou považoval ve svém životě za jistou, a přesto o ni teď musel bojovat.

„Půjdeš si už brzy lehnout?“

Dívala se na něho velkýma zelenýma očima. Napadlo ho, že Ida dobře ví, že jí stačí jediný pohled, aby dostala všechno, co chce.

Ale já jsem Cesare Brunetti a nejsem tak snadno k mání.

„Ne. Mám práci.“

Zvedla udiveně obočí.

„Ale je to naše svatební noc?“

„No a?“

Neměl dávat tak okatě najevo, jak si užívá její údiv. Ale po měsících stresu to bylo jediné potěšení, kterého se mu dostalo. Neuhasilo jeho hněv, na to bylo příliš malé. Ona a její děd si mysleli, že stačí zatáhnout za vodítko a on je poslechne jako zpráskaný pes.

Jinou možnost však neměl – se sňatkem musel souhlasit.

Pokoušení je obrovské, pomyslel si, ale svůj sexuální život dokážu mít pořád pod kontrolou.

Napil se znovu vína a vychutnával si jeho bohatou chuť. Aspoň že v něčem uspěl. I když všechny jeho ostatní snahy zatím selhávaly, podařilo se mu uhájit vinici a tedy i živobytí všech zaměstnanců, kteří se o ni starali.

Ale pokud šlo o to ostatní...

„A... nechceš...?“

Potřásla hlavou, jako by se styděla říct to naplno. Pobavilo by ho to, kdyby neměl přetvařování už plné zuby.

„Jestli nechci sex? To tím myslíš?“

Cesare přešel pohledem úmyslně pomalu po jejím štíhlém těle. Zahleděl se na bosé nohy a na nehty nalakované na růžovo a pak se pohledem vrátil k jejímu obličejí. Naskákaly jí skvrny na krku a zrudly jí tváře.

Nebyla tak sebejistá, jak se snažila předstírat.

„Sex mám rád,“ řekl. „Ale dodržuju jisté zásady.“

„Prosím?“

Ze skleničky jí vyšpláchlo trochu vína na hedváb-
nou noční košilku.

Odmlčel se. Rád by věděl, co se pod hedvábím skrývá.

Nepřestal po ní toužit.

Zatoužil po ní hned první den, kdy ji starý Calogero přivedl, aby se seznámili. Tvářila se tehdy jako vykulené nevinátka. Při každém dalším setkání cítil totéž: toužil po ní.

Nikdy ji nechtěl víc než dnes, když se před celým světem stala jeho ženou.

Nepodlehnu své touze. Nesmím podlehnout.

„To nechápu.“

Zvedla bradu a sevřela rty.

„Tak mi dovol, abych ti to objasnil.“

Odmlčel se. Zhluboka se nadechla a ňadra se jí

zvedla. Jeho tělo na to okamžitě reagovalo. V minulosti neměl důvod, aby si neužíval sexu. Řada milenek by to mohla potvrdit. Ale měl svou hrdost.

„Nechci jít do postele se ženou, jako jsi ty. S vnučkou odporného zločince, který ničí nejen moji rodinu, ale ublížil už mnoha nevinným lidem. Nedotkl bych se tě, i kdybys byla poslední žena v Itálii.“